

آشنایی با غارهای استان همدان

غارها زیبایی‌های حیرت‌آور و اعجاب‌انگیزی دارند و از شگفتی‌های طبیعت به‌شمار می‌روند، و به‌همین دلیل یکی از کانون‌های جذب گردشگران و طبیعت‌گردان به‌شمار می‌آیند. در ایران غارهای زیادی وجود دارند که میسرآت گرانبهای محلی و ملی به‌شمار می‌روند. در این‌جا به معرفی چند غار در استان همدان می‌پردازیم.

غار علیصدر

این غار از معروف‌ترین غارهای استان همدان و همچنین از غارهای پرآوازه و مشهور ایران است. غار علیصدر در ۸۰ کیلومتری شمال همدان و در کوه‌های «سوابشی» در روستای علیصدر از توابع شهرستان کبودرآهنگ واقع شده است. در کوه‌های سوابشی دو غار دیگر به‌نام‌های «سوابشی» و «سراب» نیز وجود دارند که به ترتیب حدود ۷ و ۱۱ کیلومتر با غار علیصدر فاصله دارند. دهانه غار در دامنه هم‌سطح زمین قرار دارد. بعد از ورود به غار، محوطه نسبتاً وسیعی قرار دارد که سقف و دیوارهای آن از رسوبات کربنات کلسیم پوشانده شده است. این رسوبات نشانه‌گر آن است که در گذشته در این محوطه آب وجود داشته است؛ اما محل فعلی آن درون غار حدود ۵۰ متر پایین‌تر از دهانه غار است. محوطه غار علیصدر از تعداد زیادی تالارهای بزرگ و کوچک و پیچ‌در‌پیچ تشکیل شده است که دهلیزها و دالان‌های آن تالارها را به هم وصل می‌کنند. سقف غار در برخی قسمت‌ها تا ۱۰ متر از سطح آب‌فایه دارد و بر اثر چکیده‌ها و چکندگی‌های زیبا و چشم‌نواز است. هوای درون غار سبک و در حالت سکون است به‌گونه‌ای که اگر شععی در آن روشن کنید، هیچ‌گونه حرکتی در شعله شمع دیده نمی‌شود. در حالی که در یکی دو شبکه این غار ۱۱ کیلومتر پیشروی شده اما هنوز تمام کانال‌های آن کشف نشده است.

غار قلعه جوق

در دو کیلومتری روستای قلعه جوق و در رشته کوه «قوزی قشلاق» غاری وجود دارد که به دلیل نزدیکی به روستای مزبور به همان نام روستا معروف است. غار قلعه جوق دارای سه راه ورودی است که یکی در فاصله ۱۰ متری و دو تای دیگر در فاصله ۸ متری از سطح زمین قرار دارند. روی دیوار غار خطوط مختلف و نقوش نامفهومی وجود دارد که فقط تاریخ ۱۱۶۸ هجری، که مربوط به دوره افشاریه است، قابل خواندن است. در ورودی وسطی غار نزدیک ۱۶ پله‌ای بزرگ و محکمی کار گذاشته شده است که به محوطه کوچکی می‌رسد. دالان اصلی غار در سمت راست این محوطه قرار دارد که دهلیزی مسروری است. در دو سمت و انتهای این دالان ۱۳ اتاق منظم و هم‌شکل وجود دارند که با اصول هندسی توسط استادان هنرمند حفر شده‌اند.

غار دره فراخ

این غار در اطراف ملایر و در نزدیکی روستای جوزان واقع شده است. در زیر دهانه غار، گلوگاه کوتاهی وجود دارد که به دهلیزی به طول ۹ متر می‌رسد و باید به صورت خمیده از آن عبور کرد. از سقف غار آب می‌چکد و کف آن بسیار لغزنده است. انتهای دهلیز تنگ و راهرو مانند است و در جلوی آن پله‌هایی قرار دارند. این پله‌ها به قدری منظم هستند که به نظر می‌رسد ساخته دست انسان باشند. در صورتی که پله‌ها طبیعی و در اثر آبگرفتگی‌های درون غار درست شده‌اند. پس از عبور از پله‌ها بر کف‌های وجود دارد که انتهای غار همین جاست.

نگاهی به دو نمایش «بابا آدم» و «غلامرضا لبخندی»

چرا نمایش‌های مستند ایرانی انتزاعی می‌شوند؟

احسان زیور عالم

سال‌های اخیر فشار از بالایی برای تولید اثری بر مبنای اتفاقات واقعی صورت گرفته است. فشار مذکور را می‌توان بیشتر در سینما دید. منهای سینمای مستند ایران که براساس همین فشار در دستگاه‌هایی چون اوج، حوزه هنری و خانه مستند اقدام به بازتولید رویدادهای تاریخی کرده‌اند، این میل در سینمایین شدت یافته است. به‌خصوص پس از موفقیت‌های محمدحسین مهدویان با «اجرای نیمروز» و «پستاده در غبار»، «بانگ‌های شبه‌مستند» و «واقعیت‌های فرهنگی» در سه سال اخیر دستگاه‌های فرهنگی دولتی و حکومتی بابت تولید اثری با موضوعات ابتدای انقلاب تکاپوی بسیاری داشته‌اند. قصه‌ها برای تاثیر متفاوت است.

مستند و برخی در همان قالب تئاتر داستانی؛ اما عموم این آثار در یک نکته مشترکند و آن هم ابهام‌انگیزی بودن آنها یا انتزاعی بودنشان. به عبارتی، در حالی که متن و اجرا خبر از بازآفرینی یک رویداد می‌دهد؛ اما محصول نهایی چیز متفاوتی است. از ذهنیت مادر و با عینیت ماجرا هم فاصله دارد. «بابا آدم» روایتی از تجمع خانواده‌هایی است که در پی یافتن گم‌گشته‌های خود، پشت‌دیوارهای پایگاه اشرف متعلق به مجاهدین خلق کمپ می‌زنند. آنها بین خان بودن فرزندان خود یا پرورده شدنشان در تردیدند و در تلاشند به نحوی گم‌گشتگان خویش را از آن سوی دیوار در آغوش کنند؛ اما لیلی عاج، نویسنده و کارگردان کار شاید به اقتضای جهان ناتوازیستی - تراژدی نیافتن و ندیدن را برمی‌گزیند و آن را با زندگی گناه‌آلود شخصیت اصلی گره می‌زند. در برهه این رویداد مستند مهمی با عنوان «فیلم ناتمامی برای دخترم سمیه» به کارگردانی

مرتضی پایه‌شناس بیشتر ساخته شده بود. مستند روایت پدری جدا شده از مجاهدین است که در تلاش برای جدا کردن دخترش از گروهک رجوی است و با مخالفت دخترش در اشرف مواجه می‌شود. در «بابا آدم» اما نیروی متضادی در کار نیست. مجاهدین در غیابند و فرزند هم - که در می‌یابیم به دست مجاهدین کشته شده است - هیچ نقش کارایی همچون سمیه - در نمایش ندارد. اتفاق واقعی رخ داده در گذشته، بدل به یک داستان ساختگی و برآمده از ذهنیت نویسنده می‌شود. نویسنده تا جایی موضوع را متعلق به خودش می‌کند که به درون ذهن شخصیت‌هایش نفوذ می‌کند و از دل و کالبد آنها، اقدام به بیان مونولوگ می‌کند. به عبارتی او خودش را در مقام راوی می‌بیند که می‌تواند شخصی‌ترین وجود آنها را بیان کند. او دانایی سوپر کل است. هر چه این دانای کل بودن ضریب بیشتری پیدا می‌کند، وجه استنادی بودن ماجرا نیز از بین می‌رود تا جایی که

نگاهی به بخش تصویری جشنواره هنرهای تجسمی فجر

۵۶ هنرمند برای دریافت طوبای زرین رقابت می‌کنند

حانمی مجومرد، ساناز حامد، یوسف حسن پور، محمد مهدی حیدری، هلیا حیدری مقدم، مجید ذاکری یونسی، ریحانه رحیم پور اصفهانی، فریبا رسولی، یاسمن رفیع‌زاده، سیما ریحانی، سمیه زارعی، الهام زمانی، علی زورمند، حسین سلوکی، مریم سادات سیادت، زهره‌شاه محمدی، هداشاکر، سیده سحر شجاع رضوی، ملیکا شجاعی علی آبادی، نفیسه صالحی بذل، علی عباس نیا، سالار عشرت خواه، منصوره فاطمی قمی، فرانک فرزاد ارجمند، مارال فروز ش نژاد، ساناز مجتهدی مقدم، سحر محمدی، صبا معصومیان، زاهده معینی منش، سید سعید موسوی، نگین نقیه، فاطمه نیک‌خواه، محمد نیکوئیان، سمیه هدایت، اعظم واضی مقدم، نفیسه کثیری و بنت‌الهدی کریمان هنرمندان شرکت‌کننده در این بخش هستند.

کرده است. مهدی بیگدلی آناتومی بدن جانوران منقرض شده را ترسیم کرده است و فاطمه امینی پژوه از اصفهان شعر کود کانه «دویدم دویدم» را با المان‌هایی از نقاشی ایرانی به تصویر کشیده است. علی زورمند از مشهد در تصویرسازی دیجیتالی «صبور» از زنده‌های رادر میدان جنگ نشان می‌دهد و زهره جعفری سرابی در تصویری ساده و کودکانه داستان معراج حضرت محمد (ص) را روایت می‌کند. نسترن آزاد، مونا آملی، سمیه ابراهیمی، محراب ابراهیمی، سیده حکیمه ابراهیمی بروجنی، هیبت احمدی، آرش احمدی هر چگانی، مریم اخیاری، صدیقه ادراری، شیما ادیب‌زاده، طه اردی، فاطمه امینی پژوه، مریم انصاری، پریسا اکبری زهری، مریم بردان، مهدی بیگدلی، سارا توکلی، زهرا جعفری سسرایی، نرگس جوش، مهتاب

شخصی خود ارائه می‌کنند. در بخش تصویرسازی جشنواره فجر نیز آثاری در هر دو دسته حضور دارد که در میان آن‌ها می‌توان تکنیک‌های متنوع، نگاه‌های مختلف و فضاهای جذاب شخصی را مشاهده کرد. همچنین تعدادی از آثار به صورت نسخه اصلی به نمایش درآمده و تعدادی دیگر روی شاسی چاپ شده‌اند. نفیسه کثیری داستان معروف «لباس امپراتور» را برای کارش انتخاب کرده و منصوره قاسمی قمی از کرج مراسم‌زار که در جنوب ایران رواج دارد را به تصویر کشیده است. هلیا حیدری مقدم از مشهد نبرد رستم و اسفندیار را به شکلی فانتزی نمایش داده است و سیده حکیمه ابراهیمی بروجنی در اثری با عنوان «طلووس زیبا» با الهام از نگارگری‌های ایرانی یک داستان را روایت

بخش تصویرسازی ۱۷۱ اثر از ۵۶ هنرمند به نمایش درآمده است. در این رشته گاه تصاویر بر اساس داستان‌ها و متن‌هایی هستند که برای چاپ در کتاب یا نشریات استفاده می‌شود و گاه تصاویری رقابتی بر گزار می‌شود. به گزارش هنر آنلاین، در

آغاز غیر رسمی جشنواره موسیقی با کنسرت‌های پاپ

سی‌وهفتمین جشنواره موسیقی فجر پس از یک دوره برگزاری مجازی به علت شرایط کرونا، از دیروز - چهارشنبه - ۲۰ بهمن ماه به صورت حضوری؛ اما محدود و با ظرفیت ۳۰۰ درصدی سالن‌ها شروع به کار کرد. به گزارش ایسنا، در این دوره از جشنواره، اجراهای پاپ از ۲۰ بهمن ماه، یعنی دو روز زودتر از آغاز رسمی و اجرایی

ژانرهای دیگر موسیقی آغاز شد. دیروز نخستین روز از جشنواره موسیقی فجر، با اجرای دو کنسرت موسیقی پاپ از علی زند کیلی و میثم ابراهیمی در سانس‌های ۱۹ و ۲۲ در سالن میلاد نمایشگاه بین‌المللی تهران آغاز شد. سایر روزهای جشنواره موسیقی فجر در تهران با اجراهایی در ژانرهای ارکسترال، موسیقی دستگاهی،

موسیقی نواحی، بین‌الملل، کلاسیک غربی، موسیقی پاپ و مردمی و تلفیقی همراه خواهد بود. سی‌وهفتمین جشنواره موسیقی فجر هم‌زمان و در گر امیادشت سالگرد پیروزی انقلاب اسلامی ایران از تاریخ ۲۲ تا ۲۶ بهمن ماه ۱۴۰۰ به دبیری حسن ریاحی در بخش‌های رقابتی (جایزه باربد) و غیررقابتی برگزار می‌شود و جایزه ترانه، جایزه موسیقی و رسانه و نشست‌های پژوهشی برنامه‌های دیگر این دوره از جشنواره خواهد بود.